

Arrest

nr. 48 551 van 24 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X.

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 8 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat U. DE RESE en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Sierraleonense nationaliteit, bent u geboren op 30 maart 1980 te Timbo en bent u Temne van etnische afkomst. U bent ongehuwd, maar u hebt twee kinderen met (A.K.), namelijk (S.) en (A.).

Een jaar vóór zich het probleem voordeed dat aan de basis lag van uw vertrek uit Sierra Leone, kwamen de twee broers van uw vader – (M.) en (A.) – naar jullie familiecompound in Timbo. Uw vader, Pa (S.B.), was op dat moment handel in diamanten gaan drijven in 'Mende-gebied'. (M.) en (A.) vroegen u om een deel van het land van uw vader te krijgen, wat u weigerde. Hierop werd u geslagen en met de dood bedreigd. Uw vader zei dat hij het probleem binnen de familie ging oplossen, maar dat deed hij nooit. In augustus 2009 overleed uw vader. Wat later kwamen (M.) en (A.) opnieuw naar jullie familiecompound. U was op de boerderij aan het werk en uw zus, (J.B.), deed open en zei dat u niet thuis was. (M.) en (A.) zegden dat ze u wilden en dat ze zouden terugkomen. Hierop kwam uw zus naar

de boerderij om u te informeren. U ging naar Kamakwie om aangifte te doen bij de politie, maar deze wilden niet helpen omdat u hen geen geld gaf. U keerde terug naar de familiecompound en merkte dat uw zus (J.) afwezig was. Uw buurvrouw, (J.R.), vertelde u dat uw zus door uw tante (J.) meegenomen werd naar het 'Bundu-bos'. Vóór zijn dood had uw vader u de opdracht gegeven om ervoor te zorgen dat uw zus (J.) nooit in de 'Bundu-gemeenschap' geïnitieerd zou worden. U ging gewapend met lucifers en benzine naar het 'Bundu-bos', bevrijdde uw zus en andere meisjes en stak de eigendommen van de 'Bundu-gemeenschap' in brand. U zei tegen uw zus dat ze goed op zichzelf moest passen en dat u het land ging verlaten. U ging naar Pa (S.), een vriend van uw vader, en deze bracht u in contact met een zekere (M.). Samen met (M.) verliet u op 27 augustus 2009 Sierra Leone en ging u naar een voor u onbekend land. Op 3 september 2009 vertrok u vanuit dat land per vliegtuig naar België, waar u op 8 september 2009 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door uw ooms (M.) en (A.) – die het gevolg is van een familietwist – en door mensen van de Bundu-gemeenschap – die het gevolg is van het feit dat u hun eigendom in brand stak –, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen voor uw vlucht, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Betreffende het probleem dat u kende met uw ooms (M.) en (A.) kunnen bedenkingen geformuleerd worden.

Voor wat betreft de 'vervolging' door uw ooms (M.) en (A.), haalde u volgende feiten aan. U verklaarde dat de twee broers van uw vader – (M.) en (A.) – naar jullie familiecompound in Timbo kwamen op het moment dat uw vader, (P.T.B.), handel in diamanten gaan drijven was in 'Mende-gebied'. U gaf aan dat (M.) en (A.) u om een deel van het land van uw vader vroegen, wat u hen weigerde te geven. Hierop werd u geslagen en met de dood bedreigd (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat toen uw vader één jaar later overleed, (M.) en (A.) opnieuw naar jullie familiecompound kwamen. U was op de boerderij aan het werk en uw zus, (J.B.), deed open en zei dat u niet thuis was. (M.) en (A.) zegden dat ze u wilden en dat ze zouden terugkomen gehoor CGVS, p.7).

De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een private familietwist, meer bepaald een twist tussen uw ooms (M.) en (A.) enerzijds en u anderzijds. Het onderwerp van deze twist is een stuk grond dat uw vader (P.T.B.) bezat. De incidenten die u in dat verband aanhaalde, kunnen bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven bijgevolg als dusdanig geen internationale bescherming.

Betreffende het probleem dat u kende met mensen van de Bundu-gemeenschap kunnen bedenkingen geformuleerd worden.

Voor wat betreft de 'vervolging' door de mensen van de Bundu-gemeenschap, haalde u volgende feiten aan. U verklaarde dat uw buurvrouw, (J.R.), u vertelde dat uw zus (J.) door uw tante (J.) meegenomen werd naar het 'Bundu-bos'. Daar uw vader u vóór zijn dood de opdracht had gegeven om ervoor te zorgen dat uw zus (J.) nooit in de 'Bundu-gemeenschap' geïnitieerd zou worden, ging u - gewapend met lucifers en benzine - naar het 'Bundu-bos'. U bevrijdde uw zus - en andere meisjes - en stak de eigendommen van de 'Bundu-gemeenschap' in brand. U vreest vervolging door de mensen van de Bundu-gemeenschap, omdat u hun terrein betrad en omdat u hun eigendommen in brand stak (gehoor CGVS, p.10-11).

De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een daad van gemeenrecht, meer bepaald het in brand steken van de eigendom van iemand anders. De – hypothetische – vervolging die u in dat verband aanhaalde, kan bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeft bijgevolg als dusdanig geen internationale bescherming.

U heeft evenmin aangetoond dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

Wat betreft (de vervolging door) uw ooms (M.) en (A.) (omwille van het landdispuut), kan worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegde.

U gaf aan dat uw ooms (M.) en (A.) meermaals om een deel van het land van uw vader vroegen, maar er dient te worden vastgesteld dat u niet weet in welk dorp ze woonden – wel dat het in Mende gebied was – en dat u wist dat ze gehuwd waren, maar dat u de namen van hun respectievelijke vrouwen niet kende (gehoor CGVS, p.5).

Verder kan worden opgemerkt dat u nagelaten hebt de **beschermingsmogelijkheden** en **interne vluchtalternatieven** in uw land van herkomst uit te putten om het conflict met uw ooms (M.) en (A.) op te lossen.

U gaf aan dat – toen uw vader handel in diamanten dreef in 'Mende-gebied' – (M.) en (A.) kwamen om u een deel van het land van uw vader te vragen, maar dat u geslagen werd en met de dood bedreigd werd toen u weigerde. Ter staving toonde u een litteken boven uw oog (gehoor CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u naar de politie ging om aangifte te doen van de doodsb bedreigingen, gaf u aan van niet omdat u druk bezig was op de boerderij (gehoor CGVS, p.8). Toen u erop gewezen werd dat redelijkerwijze mag worden verondersteld dat iemand die met de dood bedreigd werd én geslagen werd met een litteken tot gevolg eerder aangifte doet van deze feiten in plaats van verder te oogsten, wijzigde uw verklaringen door te stellen dat u naar een plaats ging waar men u kon verzorgen en dat uw vader tegen dan terug was. U gaf aan dat uw vader het conflict binnen de familie ging oplossen, maar dit gebeurde nooit (gehoor CGVS, p.8).

U gaf aan dat (M.) en (A.) na de dood van uw vader opnieuw naar jullie familiecompound kwamen, dat uw zus (J.) opendeed en zei dat u niet thuis was waarop (M.) en (A.) zegden dat ze u wilden en dat ze zouden terugkomen (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u naar de stad Kamakwie ging om aangifte te doen bij de politie, maar dat deze niet wilden helpen omdat u hen geen geld gaf voor transport (gehoor CGVS, p.8-9). Toen u gevraagd werd of u niet naar de chieft ging om hem te vragen om te bemiddelen of om u bescherming te geven, gaf u aan dat u verward was en niet kon denken (gehoor CGVS, p.9). Men mag verwachten dat – indien u daadwerkelijk een conflict had met uw ooms betreffende een stuk grond – u naar de chieft zou gaan om hulp te vragen, temeer daar u zelf aangaf dat de chieft verantwoordelijk is bij conflicten betreffende land (gehoor CGVS, p.9). Bovendien liet u na om elders een nieuw leven op te bouwen – bijvoorbeeld in Freetown –, omdat u – aldus uw verklaringen - nog nooit buiten uw dorp kwam (gehoor CGVS, p.10-11), wat geen afdoende verantwoording is om alternatieven voor interne hervestiging niet in overweging te nemen en meteen internationale bescherming te zoeken. Wat betreft de vervolging door **mensen van de Bundu-gemeenschap**, kan worden opgemerkt u vage en hypothetische verklaringen aflegde.

U gaf aan dat uw vader u vóór zijn dood de opdracht had gegeven om ervoor te zorgen dat uw zus (J.) nooit in de 'Bundu-gemeenschap' geïnitieerd zou worden (gehoor CGVS, p.9), maar toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom uw vader dat niet wilde, gaf u aan dat hij het niet wou. Ook toen de vraag herhaald werd, gaf u vaag aan dat hij het niet wou. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u opnieuw een vaag antwoord, door te stellen dat men zegt dat ze er slechte dingen doen (gehoor CGVS, p.10). De vaststelling dat het de laatste wens was van uw vader om uw zus te behoeden voor initiatie in de Bundu-gemeenschap en dat u klaarblijkelijk bereid was om geweld te gebruiken tegen de Bundu-gemeenschap – door hun eigendommen plat te branden – wijst erop dat jullie weerstand tegen (de praktijken van) de Bundu bijzonder groot was. Men mag dan ook verwachten dat u minstens zou kunnen toelichten waarom u en uw vader zo fel tegen de Bundu-gemeenschap gekant waren. Dat u hiertoe niet in staat bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is de vervolging door de mensen van de Bundu-gemeenschap louter hypothetisch. U gaf aan dat de Bundu achter u aan zullen komen (gehoor CGVS, p.10). Toen u later gevraagd werd of u ooit problemen kende met de Bundu, wegens de brandstichting, gaf u aan van wel. Toen u daarop gevraagd werd welk probleem u dan wel kende, gaf u aan dat het omwille van de brandstichting was. Toen de vraag herhaald werd, gaf u opnieuw aan dat u alles in brand stak en dat ze het moeilijk zouden hebben om alles weer te vergaren. Toen de vraag nog duidelijker gesteld werd door u twee optie te laten, namelijk of u effectief problemen kende of opdat u problemen vreesde, gaf u aan dat de Bundu u zocht. Toen u daarop gevraagd werd waarom u denkt dat de Bundu u zoeken, gaf u aan dat dit was omwille van wat u deed (gehoor CGVS, p.12). Uit bovenstaande vage antwoorden, blijkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u daadwerkelijk problemen zou kennen met de mensen van de Bundu-gemeenschap. U gaf aan dat ze u zullen doden en toen u erop gewezen werd dat moord strafbaar is in

Sierra Leone, gaf u aan dat ze misschien een heksengeweer of 'Fanke' kunnen gebruiken (gehoor CGVS, p.12-13), wat louter hypothetisch is en tot de wereld van het bijgeloof behoort.

Er kan overigens nog worden opgemerkt dat - indien u daadwerkelijk vernielingen aanbracht aan de eigendommen van de mensen van de Bundu-gemeenschap - het binnen de verwachtingen ligt dat deze mensen – en eventueel de politie – u hierover vragen willen stellen. Er echter vanuit gaan dat u vermoord zal worden, is louter hypothetisch.

Bovendien liet u na de **beschermingsmogelijkheden** en **interne vluchtalternatieven** in uw land van herkomst uit te putten. Zo gaf u niet aan dat u uw tante (J.) opzocht om de situatie met haar te bespreken, liet u na om naar de politie te gaan om hen van de ontvoering van uw zus op de hoogte te brengen en trachtte u niet om een nieuw leven op te bouwen in – bijvoorbeeld – Freetown, omdat u nog nooit buiten uw dorp kwam (gehoor CGVS, p.10-11). Overigens is het zéér opmerkelijk dat u – nadat u uw zus bevrijdde – uw zus alleen achterliet omdat ze een vrouw is en wel zal overleven (gehoor CGVS, p.11). In het licht van uw bewering dat u precies de eigendommen van de Bundu-gemeenschap platbrandde om uw zus te behoeden voor initiatie, komt de vaststelling dat u haar nadien aan haar lot overliet op zijn minst weinig doorleefd voor.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde geen documenten voor waaruit uw ware identiteit en uw reisweg zouden kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker stelt dat zijn geboortedatum 1 december 1980 is en niet 30 maart 1980 zoals wordt weergegeven in de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inderdaad aangaf te zijn geboren op 1 december 1980 (administratief dossier, stuk 12, p.1; stuk13, nr.4).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de criteria aan dewelke moet zijn voldaan opdat iemand kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, alsmede aangaande de voorwaarden krachtens dewelke de subsidiaire bescherming kan worden verleend.

Aangaande de vluchtelingenstatus betwist hij de stelling dat de problemen met zijn ooms een louter private familiale kwestie betreffen. Verzoeker betoogt dat hij het litteken toonde dat hij hieraan overhield, waaruit blijkt dat de problemen met zijn ooms verder gaan dan een betwisting om grond. Hij werd met de dood bedreigd en kan niet rekenen op bescherming van de autoriteiten. Volgens verzoeker is het algemeen geweten dat de autoriteiten in Sierra Leone corrupt zijn en smeergeld aannemen. Zij wilden hem niet beschermen indien hij geen geld betaalde. Verzoeker meent dan ook dat de voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig de Conventie van Genève zijn voldaan. Het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' kan volgens hem ruim worden geïnterpreteerd. Niet enkel een bedreiging van het leven of de vrijheid maar ook andere mensenrechtenschendingen kunnen een vervolging uitmaken.

Verzoeker kan evenmin akkoord gaan met de stelling dat zijn problemen met de Bundu-gemeenschap van louter gemeenrechtelijke aard zijn. Zijn zus werd ontvoerd teneinde haar te initiëren. Hij noch zijn zus wilde dit zodat hij haar met geweld moest bevrijden. Dat hij de eigendommen van de Bundu in brand stak was hiervan louter het gevolg. Verzoeker meent dan ook dat de voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig de Conventie van Genève zijn voldaan.

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de argumenten die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanhaalt om te besluiten dat hij vage verklaringen heeft afgelegd over het conflict met zijn ooms minimaal en incorrect zijn. Het zou niet ongeloofwaardig zijn dat hij niet wist waar zij wonen of met wie zij waren gehuwd. Zij hadden nauwelijks contact. Louter op basis van dit argument kan volgens verzoeker niet worden besloten dat zijn verklaringen vaag zijn.

Verzoeker geeft aan te hebben getracht zijn probleem op legale wijze op te lossen. Hij wijst erop dat het algemeen geweten is dat de autoriteiten aldaar corrupt zijn en smeergeld aannemen. Hij heeft gepoogd klacht in te dienen bij de politie maar deze wilde niet helpen indien hij niet betaalde. Ook hulp zoeken bij de chieft was hierdoor onmogelijk en had geen nut indien hij geen betaling wou verrichten.

Aangaande zijn problemen met de Bundu-gemeenschap stelt verzoeker dat het feit dat hij niet kon antwoorden op de vraag waarom hij en zijn vader hiertegen waren gekant niet kan worden gebruikt als bewijs dat zijn verklaringen vaag zijn. Hij haalt een aantal algemene gegevens aan betreffende de Bundu die volgens hem algemeen geweten zijn en wijst erop dat de inwijdingsriten in een heilig bos, *secret bush* genoemd, worden uitgevoerd door traditionele geheime genootschappen en daar geheim worden gehouden. Derhalve zou geen gedetailleerd antwoord van verzoeker kunnen worden verwacht over de reden van de gekantheid van hemzelf en zijn vader ten aanzien van de Bundu. Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas en stelt dat hieruit duidelijk kan worden afgeleid dat het gevaar vanwege de Bundu niet louter hypothetisch is.

Het bespreken van de situatie met zijn tante was volgens verzoeker geen optie aangezien zij net zijn zus ontvoerde om haar te initiëren in de Bundu-gemeenschap.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij aangaande zijn concrete asielmotieven.

Wat betreft het grondconflict tussen hem en zijn ooms dient te worden opgemerkt dat verzoeker in de vragenlijst duidelijk te kennen gaf dat hij slechts in conflict stond met één van zijn ooms. Hij gaf immers aan: *"Ik heb problemen met mijn oom (...) Ik heb problemen met mijn oom over de grond die mijn vader*

mij naliet (...) Nadat mijn vader gestorven is, is mijn oom bij mij gekomen om te vragen of hij die grond kreeg (...) De oom zei dat als ik weigerde, ik mijn leven zou verliezen. Voor mijn vader gestorven is was er al onenigheid met mijn oom over de grond. Mijn oom heeft mij geslagen (...) Na de dood van mijn vader kwam mijn oom bij haar" (administratief dossier, stuk 12, p.2). Derhalve is het bevreemdend dat verzoeker bij het CGVS voorhield dat hij in het kader van het grondconflict problemen had met twee ooms, namelijk beide de broers van zijn vader (ibid., stuk 4, p.5-8).

Verzoeker legde bij het CGVS daarenboven vage verklaringen af aangaande dit conflict. Zo kon hij de leeftijd van zijn ooms niet geven en kon hij niet aangeven in welk dorp zij wonen. Voorts beweerde hij enerzijds dat zij recent waren gehuwd doch kon hij anderzijds de namen van hun vrouwen niet geven. Nochtans kon, gelet op zijn verklaring dat zij reeds een jaar voor de dood van zijn vader hem bedreigden en het ziekenhuis in sloegen, redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in het kader van zijn persoonlijke veiligheid omtrent zijn ooms zou informeren. Bovendien gaf verzoeker aan dat zijn ooms hem na de dood van zijn vader thuis kwamen zoeken en zijn zus vroegen waar hij was, doch bleek hij niet in staat te preciseren wanneer dit gebeurde (ibid.).

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent hetgeen zijn ooms bij dit incident zouden hebben gezegd tegen zijn zus. In de vragenlijst stelde hij dat zij aan zijn zus zouden hebben gevraagd waar de kluis met de diamant bewaard werd, waarop zijn zus vertelde dat zij dit niet wist (administratief dossier, stuk 12, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn ooms aan zijn zus vroegen waar verzoeker was, dat zij antwoordde dat zij dit niet wist en dat zij probeerde te vragen wat zijn ooms wilden doch dat deze zegden dat zij niet voor haar kwamen en later zouden terugkomen. Verzoeker verklaarde dat hij nadien aan zijn zus vroeg wat zijn ooms wilden maar dat zij het niet wist. Wanneer even verder werd gevraagd of zijn ooms tegen zijn zus zegden waarom zij kwamen, gaf verzoeker wederom slechts aan dat ze naar hem vroegen. Gevraagd of ze haar nog iets anders vroegen, antwoordde hij: *"Ze zegden niets, want ze was te klein. Ik was de grotere en ze wilden mij"*. Slechts nadat hij werd gewezen op zijn verklaringen zoals afgelegd in de vragenlijst, stelde verzoeker: *"Ik kom nog aan dat deel"* (administratief dossier, stuk 4, p.7, 9).

Verzoeker legde tevens een aantal onaannemelijke verklaringen af betreffende het grondconflict met zijn ooms. Zo is het weinig aannemelijk dat verzoeker nadat hij werd bedreigd en geslagen door zijn ooms niet naar de politie zou zijn gegaan om aangifte te doen, te meer daar hij hiervoor een verschillende reden opgaf. Hij verklaarde immers aanvankelijk dat hij dit niet deed omdat hij druk bezig was op de boerderij, terwijl hij, wanneer er vervolgens op werd gewezen dat het weinig aannemelijk is dat hij gewoon zou verder werken in plaats van aangifte te doen, zijn verklaring wijzigde en stelde dat hij naar het ziekenhuis ging. Vervolgens is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoekers vader, die nochtans zou hebben gezegd dat het conflict binnen de familie zou worden geregeld, vervolgens hierover nooit meer zou hebben gesproken met verzoekers ooms en het conflict niet meer zou hebben proberen op te lossen, doch alles zo zou hebben gelaten. Wanneer verzoeker erop werd gewezen dat dit weinig aannemelijk is, gelet op het feit dat zijn vader de oudste was en zijn jongere broers diens zoon kwamen bedreigen en het ziekenhuis in sloegen, kwam hij niet verder dan te stellen: *"In Afrika worden zulke zaken vergeven"*, hetgeen in het geheel niet overtuigt. Evenmin is het weinig aannemelijk dat verzoeker er zelfs niet aan zou hebben gedacht om naar de chieft te gaan om hulp, daar deze verantwoordelijk is voor dergelijke grondconflicten (ibid., p.8-9).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen ingevolge het grondconflict met zijn ooms.

Wat betreft de vrees die verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van de Bundu-gemeenschap dient te worden opgemerkt dat hij hiervan geen melding maakte in de vragenlijst. Hij vermeldde weliswaar dat zijn zus werd ontvoerd en dat hij haar ging bevrijden, doch hij verklaarde dienaangaande: *"(...) ze vertelde dat mijn tante mijn zus had meegenomen. Dit was omdat mijn vader niet akkoord was met de familie"* (administratief dossier, stuk 12, p.2). Hij maakte daarbij nergens enige melding van het feit dat deze ontvoering zou hebben plaatsgevonden in het kader van een gedwongen initiatie van zijn zus in de Bundu-gemeenschap, noch dat de Bundu hem zou viseren.

Verzoeker legde daarenboven vage verklaringen af aangaande zijn problemen met de Bundu. Zo kon hij, ondanks dat zijn tante zijn zus al lang wilde initiëren in de Bundu en dat zijn vader dit absoluut niet wilde, in het geheel niet preciseren wat voor gemeenschap dit was. Evenmin kon hij aangeven waarom het een probleem zou zijn dat zijn zus zou worden geïnitieerd of wat daarbij het probleem vormde voor zijn vader (administratief dossier, stuk 4, p.9-10) ondanks dat verzoeker deze initiatie met zijn leven diende te verhinderen (ibid., p.10). Hierbij kan worden opgemerkt dat van verzoeker, indien de door hem aangevoerde feiten daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden, redelijkerwijze kon worden verwacht

dat hij zich zou informeren aangaande de actoren van zijn vervolging, hetgeen hij voorafgaand aan het gehoor klaarblijkelijk heeft nagelaten te doen, te meer daar hij dienaangaande in het verzoekschrift een aantal gegevens opneemt die volgens hem algemeen geweten zijn.

Verzoeker legt tevens incoherente verklaringen af aangaande de bevrijding van zijn zus. In de vragenlijst stelde hij dat de vrouw die hem kwam vertellen dat zijn zus werd ontvoerd daarnaast vertelde waar zijn zus was en de plaats beschreef waar zij verbleef (administratief dossier, stuk 12, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij echter, gevraagd of de vrouw zei waar het bos was en of hij wist waar dit was: *“Toen de vrouw sprak over het Bundu-bos, moest ik het zelf uitzoeken”*. Even verder gaf hij nogmaals aan dat hij niet wist waar het Bundu-bos was en gaf hij een vage uitleg als zou hij in de boerderij soms drums hebben gehoord en naar die plaats zijn gegaan (administratief dossier, stuk 4, p.10).

Daarenboven legde verzoeker in dit kader tegenstrijdige verklaringen af aangaande de diamant waarnaar zijn ooms op zoek zouden zijn geweest. In de vragenlijst stelde hij dat zijn zus hem, nadat zijn ooms hem thuis kwamen zoeken en op het ogenblik dat zij hem op de boerderij hiervan op de hoogte kwam stellen, de diamant reeds aan hem gaf (administratief dossier, stuk 12, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij aan zijn zus zou hebben gevraagd deze bij te houden en dat hij op het moment dat hij haar bevrijdde van de Bundu aan zijn zus vroeg naar de diamant. Zijn zus zou hem vervolgens hebben meegedeeld dat zij deze bewaarde in de boerderij en hebben uitgelegd waar de diamant was. Verzoeker beweerde tevens dat hij deze nadat hij het huis van de Bundu had platgebrand nog zou zijn gaan halen (ibid., stuk 4, p.10-11).

Bovendien is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeker enerzijds een dergelijk groot risico zou nemen, zijn leven zou riskeren en zich de woede van de hele Bundu-gemeenschap op de hals zou halen door al hun eigendommen plat te branden, en dit alles om zijn zus te bevrijden, doch anderzijds deze zus vervolgens volledig aan haar lot over zou laten. Tekenend in dit kader zijn verzoekers verklaringen: *“ik zei dat ze voor zichzelf moest zorgen”* (administratief dossier, stuk 12, p.2) en *“Ik vroeg of ze ergens heen kon. Ze is een vrouw en zal wel overleven”* (ibid., stuk 4, p.11).

Dient daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt inzake het platbranden van de eigendommen van de Bundu, hetgeen verwacht kan worden gelet op het belang van deze gemeenschap in zijn land van herkomst. Een dergelijk zwaarwichtig incident dat ingaat tegen de lokale tradities was, indien het was voorgevallen, immers zeker gedocumenteerd geweest.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees ten aanzien van de Bundu-gemeenschap.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Bovendien legt hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde hij bij de DVZ dat hij niets zou hebben betaald voor zijn reis, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij een diamant gaf aan de man die zijn reis regelde. Tevens is het weinig aannemelijk dat verzoeker niet zou hebben geweten waarheen zijn reis hem zou voeren. Daarenboven zou hij na zijn vlucht en voorafgaand aan zijn vliegreis gedurende een week in een ander land hebben verbleven doch kon hij niet preciseren in welk land dit was. Hij kon evenmin aangeven of zijn vlucht naar Brussel al dan niet een rechtstreekse vlucht was, noch met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd, noch wanneer hij in België toekwam (administratief dossier, stuk 4, p.6-7; stuk 12, p.2; stuk 13, nr.33).

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de voormelde vaststellingen om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Gelet op de sub 2.2.1. gedane vaststellingen omtrent de elementen aan de grondslag van verzoekers asielrelaas en de overige elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS